

Nick Hornby
En picado
Anagrama

Quatre persones coincideixen a la terrassa d'un edifici conegut com "la torre dels suïcides", l'última nit de l'any. Martin era un famós presentador de televisió fins que el van descobrir embolicat amb una noia de quinze anys. Maureen, catòlica devotíssima, ja no soporta més la seva vida de soltera amb un fill incapacitat. A Jess, en plena angoixa adolescent, l'ha abandonat la seva parella, i JJ és un jove americà amb pinta d'estrella de rock, en camí de ser-ho fins que el seu grup va explotar. Però com que suïcidat-se és un acte íntim, i quatre són multitud, posterguen matar-se fins al dia de Sant Valentí. I per passar el temps fins llavors creen un imprevisible grup d'ajuda mútua. Nick Hornby (Maidenhead, 1957), llicenciat per la Universitat de Cambridge, ha exercit de professor i periodista. És autor de les novel·les *Fiebre en las gradas*, *Alta fidelidad*, *Érase una vez un padre*, i participà al Festival Palabra y Música, que tindrà lloc de l'1 al 3 de març al teatre Lope de Vega de Sevilla.

Antònia Vicens
Ungles perfectes
Proa

Dues dones intenten refer la seva vida en una Mallorca corrompuda pel negoci de la droga. Són amigues per un atzar i comparteixen problemes de parella i de relació amb els fills. Isabel duu tres fracassos sentimentals i té una filla ionqui. Carmen té un fill gai que li reclama diners des de Barcelona, va ser l'amant d'un narco i busca l'amor de la seva vida, però també luxe i plaers. La trama arrenca amb l'aparició d'un exconvicte que fuig d'un traficant i segresta una de les protagonistes. Però la passió que neix entre ells intercanvia els papers. *Ungles perfectes* fa un retrat almodovarià de la Mallorca que s'amaga darrere la façana turística. Antònia Vicens (Santanyí, 1941), mereixedora de la Creu de Sant Jordi l'any 1999 i del premi Ramon Llull 2004 al conjunt de la seva obra, va donar-se a conèixer literàriament amb *39º a l'ombra*, que va guanyar el premi Sant Jordi el 1967, i on ja apuntava la preocupació per les transformacions de la seva terra a causa del turisme massiu.

Jordi de Manuel
El raptor de gnoms
La Magrana

L'inspector Marc Sergiot, vell conegut dels lectors de Jordi de Manuel, només té una setmana per resoldre un nou i enrevessat cas d'homicidi. Haurà de demostrar que la mort del milionari Karl Baumann, perseguit sense èxit durant anys per la justícia per la seva suposada relació amb el tràfic de drogues, ha estat intencionada i no fruit d'una sobredosi d'heroïna. Els fets coincideixen amb l'atemptat de l'11-M a Madrid, les manifestacions contra el Govern i les eleccions generals del 14-M, fets que dificulten l'avenç de la investigació. Per aconseguir el que vol, Sergiot necessitarà trobar Dragan Isacovic, que viu com un ermità a la serra de Collserola mentre es dedica a manllevar i alliberar nans de jardí, i que un dia mentre comet un d'aquests robatoris veu una cosa que no hauria d'haver vist mai. Jordi de Manuel (1962) és biòleg, professor de secundària i escriptor. Ha publicat diverses novel·les i narracions, i forma part de la Societat Catalana de Ciència Ficcio i Fantasia.

Cormac McCarthy
No es país para viejos
Mondadori

El caçador i veterà de Vietnam Llewelyn Moss descobreix per casualitat la sanguinolenta escena d'una carnisseria entre narcotraficants en algun lloc de la frontera entre Texas i Mèxic. Entre els cossos i els paquets d'heroïna, hi troba també una mica més de dos milions de dòlars. A partir d'aquest moment comença la violenta carrera de Moss per escapar dels que volen caçar-lo: Wells, exagent de les Forces Especials contractat per un poderós càrtel, Anton Chigurh, una implacable màquina de matar que vol recuperar els diners dels seus caps, i un xèrif veterà de la Segona Guerra Mundial que enyora els vells temps i amaga un dolorós secret que el manté viu. Cormack McCarthy va néixer el 1933 a Rhode Island, tot i que va passar la major part de la seva infància a prop de Knoxville, Tennessee, on es desenvolupen les seves primeres quatre novel·les. El 1965 va cridar l'atenció de la crítica internacional amb *El guardián del vergel*, guanyador del premi Faulkner a la primera novel·la.

Jean Renoir
Renoir, mi padre
Alba

L'abril del 1915, ferit en una cama per un tirador, Jean Renoir és hospitalitzat a París. El jove convalescent es reuneix amb el seu pare, reumàtic i ja invàlid, a qui amb prou feines li queden quatre anys de vida, i s'entretenen l'un a l'altre. Molt temps després, el 1962, el fill publicarà les seves memòries d'aquestes xerrades íntimes. *Renoir, mi padre* neix d'un exercici de distància sobre la més absoluta proximitat. La vida d'uns dels pintors més destacats de l'impressionisme es combina amb els detalls i menudeses que només un fill pot saber i explicar. Jean Renoir, segon dels tres fills de Pierre-Auguste Renoir, va néixer a París el 1894. Va ser ceramista i oficial de cavalleria, i a la Primera Guerra Mundial va rebre la Creu de Guerra. Va començar a escriure guions per al cinema i, a partir del 1924, a dirigir. Films com *Madame Bovary* (1933) o *Una partida de campo* (1936) el van convertir en un clàssic del cel·luloide francès.

Laurent Gaudé
El sol dels Scorta
La Campana

El sol dels Scorta ha guanyat el prestigiós premi Goncourt, ha venut mig milió d'exemplars a França, i ha sigut traduït a 35 llengües. Abans de rebre aquesta distinció, ja havia tingut una excel·lent acollida. Segrets acumulats a través de cinc generacions del clan Scorta. Una família fora de llei però amb l'autèntica noblesa que dóna el sentit de la justícia i de la dignitat. Amors impossibles, el capellà que traïx la seva promesa, i orgulls que topen. Una novel·la que sembla travessada per imatges del cinema de Mankiewicz i Pasolini. Gaudé té trenta-quatre anys i un historial literari fora del que és normal. Ha escrit onze obres de teatre, algunes de les quals s'han representat a la Comédie Française, a Londres i a Alemanya. Com a novel·lista, s'hi va estrenar amb *Cris* (2001), que va ser qualificada de notable. Uns anys després va publicar *La mort del rei Tsongor*, que va obtenir el premi dels llibreters francesos i el Goncourt dels estudiants, i també s'editarà en català a La Campana.

Ana Valetina Benjamin
7x1 Siete crímenes per cápita
Llengu de trapo

7x1 Siete crímenes per cápita explica el final de set històries. Dues dones disposades a transformar la realitat opressiva que les envolta, les atrapa sense misericòrdia, de l'única manera que poden: Laura i Natalia habiliten la violència com a alliberació, eina conscient i creativa. L'autora pertorba el lector amb una obra profundament humanista, sense concessions, carregada de cinisme però amb profund respecte cap a les dones que decideixen posar punt final a la seva tragèdia quotidiana. Aquesta novel·la està construïda sobre la base de testimonis reals units en una sola història: la de dues dones que es confessen autores de set crims. Ana Valetina Benjamin, neboda de l'escriptor Walter Benjamin, va néixer a Buenos Aires. Com a periodista ha exercit a Argentina, Estats Units, Alemanya i Espanya, on resideix a l'actualitat. El 2001 va publicar la novel·la *Respuestas a un difunto*, basada en un cas real de violència domèstica.

Clément Rosset
Travesía nocturna-episodios clínicos
Elipsis

Aquest llibre és una autèntica singularitat en la trajectòria del filòsof francès. Hi descriu, sota la forma de diari personal, la seva fase depressiva i d'alcoholisme amb constants referències filosòfiques i personals. Segons Rosset, la particularitat d'aquest dolor és que no té una naturalesa definible ni causa aparent. Ningú no l'entén, ni els psiquiatres ni els escriptors que l'han patit o han intentat descriure'l, com Fitzgerald a *La fèlure* o Styron a *Face aux ténèbres*. L'autor afirma que es pateix, però de res en concret, enlloc no n'ha trobat la descripció, i es veu incapaç de descriure'l ell mateix. Rosset (Carteret, Normandia, 1939) va estudiar a liceus de París i Lió. Més tard, a París, serà alumne de l'École Normale Supérieure, on coneixerà Althusser i Lacan. Després d'una estada d'un parell d'anys al Canadà, el 1967 s'instal·la a Niça, on exercirà de professor a la Facultat de Lletres i Ciències Humanes fins al 1998, data en què abandonà l'ensenyança i torna a París.

■ **Mary Gaitskill**
Veronica
Mondadori

Alison, una bella adolescent, és descoberta casualment per un fotògraf que no triga a arrossegar-la al món de la moda i la passarel·la. De la seva natal San Francisco viatja a Europa, on desenvolupa una carrera fulminant. El final de la seva trajectòria professional coincideix amb el fracàs de la seva relació amorosa, i Alison es trasllada a Nova York per construir una nova vida. Allí coneix Veronica, una excèntrica dona uns quants anys més gran que ella. La seva amistat sobreviurà no només al retorn d'Alison al món de la moda, sinó també al terrible descens de Veronica al llavors desconegut infern de la sida. Mary Gaitskill és autora de *Because They Wanted To*, nominada al premi PEN/Faulkner el 1998. Els seus relats i assajos han aparegut a *The New Yorker*, *Harper's Magazine*, *Esquire* i *The Best American Short Stories*. Viu a Nova York i ensenya escriptura creativa a la Universitat de Syracuse. Amb *Veronica* va ser finalista dels prestigiosos National Book Awards i National Book Critics Circle Awards.

■ **Enric González**
Historias de Nueva York
RBA

Enric González va ser durant uns anys corresponal del diari *El País* a Nova York, i en aquest magnífic llibre ens explica sucoses anècdotes de la ciutat. En un estil desenfadat i planer, narra com li va costar déu i ajuda aconseguir un número d'identificació per poder comprar qualsevol cosa a crèdit, el malson que suposa trobar un pis en condicions a Manhattan, on es poden menjar les millors hamburgueses... També ens il·lustra sobre l'origen d'aquesta illa i dels diversos barris que la componen, les grans fortunes de la ciutat, l'aparició dels primers gratacels, i de l'esport nacional nord-americà per excel·lència, el beisbol. Rememora l'11-S, que el va agafar a Washington, així com les seves escapades amb amics periodistes pels bars de Manhattan, amics que van morir posteriorment als conflictes bèl·lics d'Haití i l'Iraq. González també ha exercit com a corresponal del mateix diari a Londres, París, Washington i Roma, on viu i treballa a l'actualitat.

■ **Tomeu Matamalas**
Bel canto
Moll

Tomeu Matamalas ens presenta dues històries separades per un segle, però que acaben veient-se unides per una ciutat, Manacor, per la música i per un enigma que les acaba convertint en un intrigant joc de miralls. D'una banda, la història d'Andreu i Alcía, un amor sobre el qual pesa un secret que podria ser perillós desvelar; d'una altra, el relat de la vida de mossèn Antoni Mascaró a través de les seves pròpies memòries, que arriben a mans d'Andreu en adquirir un antic harmònim. Tomeu Matamalas (Manacor, 1952), prové del món de la música i del dibuix, dos recursos que combina des que tenia catorze anys. A la literatura, tot i la seva dèria per la lectura, hi arribà tard i de rampellada. Un viatge a Florència li despertà l'antiga fascinació que sentia pel Renaixement; aleshores escrigué uns textos que esdevingueren la novel·la *Les rares pedres fines* (premi Blai Bellver de narrativa 2003 de Xàtiva). *Bel Canto* (premi de narrativa 2006 de la vila de Lloseta) és la seva segona novel·la.

■ **Jean Cocteau**
La dificultad de ser
Siruela

La dificultad de ser és l'ajustament de comptes que Cocteau fa amb ell mateix, amb el jo que va ser a l'època de l'esplendor social i amb el jo que és en les angixes del present. L'autor de *La sangre de un poeta* escriu aquest llibre mentre roda *La bella y la bestia*. I el passat emergeix d'un mar d'ombres per acabar donant a llum uns singulars memòries, on les reflexions morals es combinen amb les literàries, i totes aquestes amb l'evocació de personatges – Apollinaire, Max Jacob, Jean Genet i tants d'altres– del món de l'art i la literatura. *La dificultad de ser* ens mostra un Cocteau poc conegut, que tracta del dolor, l'amistat, la mort i la frivolitat. Jean Cocteau (Maisons-Laffitte, 1889-Milly-la-Forêt, 1963), poeta, novel·lista, director de cinema i assagista, va ser un dels intel·lectuals francesos més destacats del segle XX. Entre les seves obres destaquen *Los niños terribles*, *El secreto profesional*, *Opium*, *La voz humana* o *La vuelta al mundo en 80 días*.

Jordi Ilavina

Murakami, el tòtem

1. Haruki Murakami s'està convertint en una mena de guru literari internacional, i, si segueix per aquest camí, acabarà desplaçant el mateix Coelho –que molts dels seus lectors espanyols anomenen *Coelo*, com si fos el maridet d'aquell cantant de la granja que es fa dir Koala, cosa que encara fa més ràbia. Aviam, exagero molt, perquè Murakami és un escriptor de soca-rel, i Paulo... En fi, Paulo és... ¿Com t'ho diria? Paulo és Coelho. Molt Coelho. L'última novel·la d'Haruki Murakami –el nom i el cognom al·literen, literaris– es titula *Kafka a la platja*. Per circumstàncies alienes a la voluntat de qui subscriu, la vaig llegir en castellà, en la traducció de Lourdes Porta –una traductora molt competent que, a pesar d'això, incorre, una vegada i una altra, en la catalanada “saber mal” (‘lamentar’). Bé, m'he empassat sencera la novel·la. I no m'ha agradat. En molts capítols em passava com amb el rock progressiu (que vaig deixar d'escoltar fa més de vint anys): m'anava posant progressivament nerviós. I no únicament no m'ha agradat, sinó que hi ha una cosa que em fot molt: davant Murakami ningú no gosa dir mitja paraula de mal. Jo només n'havia llegit *Tòquio Blues (Norwegian Wood)*, que sí que m'havia agradat, i molt. Em diu un amic que Murakami és més això d'ara, aquest *Kafka a la platja* tan fantàstic i *new age*, que no pas aquell de to més realista de la novel·la que acabo d'apuntar. Doncs no hi tornaré, ho sento. Per molt que els crítics en diguin meravelles com les que apunten, ditiràmics fins a la caricatura. Cony de narrador pop! La novel·la, complexa i fabulosa, en el pitjor sentit del terme, té, però, una gran idea: ¿com podem estimar una dona tal com era als quinze anys, tenint-ne, com en té ara, més de cinquanta? Molt fàcil, fent un salt en el temps. En aquest salt, en aquestes corredisses lisèrgiques endavant, endarrere, amunt, avall, un personatge de seixanta anys que als deu va quedar tocat (vull dir, tonto rematat) per un fet que no s'arriba a aclarir del tot enraona amb els gats; una pedra molt buscada pot conduir a realitats paral·leles només que la trepitgis, i la veu de la consciència del protagonista s'encarna en un personatge torracollons i insuportable. Abduccions vàries i manierisme en els episodis de sexe. Si us va tot això, hi xalareu com uns animals (apunteu-vos-hi, seguidors de Tolkien i de la mare de Harry Potter). Si no, val més que ho deixeu córrer: hi perdreu el temps. I els calés. Per mi és una colossal presa de pèl.

2. El dijous 7 de setembre de l'any passat, el diari espanyol *El País* –independent (sic) de la màñana– va entrevistar Sergi Pàmies per l'aparició del seu llibre *Si menges una llimona sense fer ganyotes*. El titular era: “Tot text és susceptible de ser reduït a la meitat”, que l'escriptor explicava en el cos de l'entrevista (jo hi anotaria: tot, menys el títol, Sergi). Això mateix, Pàmies ho va dir, del dret i del revés, en altres mitjans. El mateix diari espanyol, independent (sic!) del matí, ha entrevistat, més recentment, Pere Guixà –autor de *No pots no sentir-ho* (11 de gener de 2007). El titular: “Un conte se la juga amb una frase de més”. Bé, no és que no hi estigui d'acord, amb el Pere. La frase em sembla, però, cridanera i efectista, impossible d'aplicar, perquè en qualsevol conte, fins de Txèkhov, sempre hi trobem una frase de més. A més, ell tampoc no es pot dir que s'apliqui gaire la lliçó en els seus contes –interessants, sempre suggestius: molt sovint, els seus relats, o contes, es recreen en aspectes menors de la història que miren d'explicar, cosa que als amants del detall ens fa fregar les mans d'alegria, però que, ben mirat, genera un nombre discutible de frases sobreres. En aparença, Pàmies i Guixà diuen el mateix. Però només Pàmies s'ho aplica obsessivament en la pràctica narrativa (no sols en la pràctica de contestar les preguntes d'una entrevista). Dit això, tant Pàmies com Guixà són excel·lents contistes.